Ч. 266 Второк 25 падолиста (7 грудня) 1897. Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд Пльона і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Промова пос. Барвіньского

в делеґацийній комісиї буджетовій дня 28-го падолиста 1897.

(Конець).

Греко-кат. військові капеляни навіть гірше поставлені від греко-православних і евангелицких військових душпастирів, позаяк греко-кат. капеляни не мають власти в супружих справах гр.-кат. військових. Греко-католицкі військові особи мусять після орґанічних постанов удавати ся до римско-кат. пароха. Так само річ має ся з веденєм метрик.

Справедливо гр. кат. галицкий епископат бачить в тих орґанічних постановах з р. 1883 укороченє прав і упослідженє греко-кат. військового духовеньства і висилав в р. 1887 і в пізнійших представления до ц. і к. міністерства війни, з домаганєм, щоби 1) установлено греко-кат. пароха, що показує ся конечним особливо від часу заведеня територияльної системи, позаяк війско 11 го корпусу доповняє ся з греко-кат. диецезий львівскої і станиславівскої, де числове відношенє греко-католицкої до римско-католицкої людности представляє ся як 5 : 1, а так само і в чинній армії. Дальше вимагав епископат, щоби 2) в львівскім гарнізоновім шпитали і в домі інвалідів, де більшість належить до греко-кат. обряду, установлено сталих греко-кат. душпастирів і 3) щоби греко-кат. військовим душпастирям признати повні права в супружих справах греко-католицких військових осіб.

Видані в 1892 р. орґанічні постанови погіршили ще становище греко-кат. військових капелянів, позаяк після тих постанов не лише військовий парох, але й душпастирі і сьвященики мусять бути римско-католицкого обряду, і тим остатним признано право до іменованя на військового пароха, чого після постанов з р. 1883 не могли сподівати ся.

Мушу з признанєм зазначити, що міністерство війни моє домаганє висказане в делеґациї 1894 р. о стілько увзгляднило, що посунуло одного греко-кат. капеляна військового до VIII. ранґи. Тим способом злагодило упослідженє греко-кат. духовеньства військового, але ще зовсім не усунуло. Греко-кат. духовеньство військове навіть по системізованю одної посади VIII. ранґи гірше поставлене як греко-православне і евангелицке, бо для сего установлено по одній посаді VIII. ранґи на 8 військових капелянів, а для греко-кат. духовеньства є одна посада на 12 капелянів. Було би отже зовсім справедливо, утворити ще одну посаду VIII. ранґи для греко-кат. капелянів угорскої половини держави, де є також богато Русинів і Румунів греко-кат. обряду.

При тій нагоді прошу Є. Е. міністра війни, щоби не позваляв на скликуванє контрольного зібраня військового на неділї і греко-католицкі сьвята, бо се робить недобре враженє на людність, котра бачить в тім нарушенє прав свого обряду.

Конечною є також зміна несправедливого закона о форшпанах для війска, котрий накладає на селяньску людність великі тягарі; отже належало-б звернути увагу на рівномірний розклад тягарів.

Руский нарід зложив на боевищах досить доказів хоробрости і вірности наших полків для держави і династиї, отже сподіває, що єго справедливі домаганя будуть увзгляднені міністерством війни.

(Міністер війни відповів на сю промову, що контрольні згромадженя скликувано не з єго порученя, але мабуть сама людність бажає, щоби не тратити робочого дня, а навіть в такім случаю може кождий піти до церкви. — Що до достав, то булоб користно, колиб творили ся спілки хліборобів, з котрими можна би входити в звязь і побирати від них потреби військові — і належало б устроювати склади і зсипи, де управа військова могла-б робити закупно. — Форшпановий закон буде небавом змінений в жаданім дусї. — Що до утворення другої посади VIII ранґи для греко-кат. капелянів і веденя метрик, як і системізованя гр. кат. пароха військового буде міністерство над тим застановляти ся, замічає на се однак, що з боку військових капелянів греко-католицких ніхто на се не жалував ся).

Вісти політичні.

Найцікавійша нині річ, як стоїть тепер ситуация парляментарна і на чім закінчили ся вчерашні переговори правительства з поодинокими партиями парляментарними. Але цікавість, видко, має то вже до себе, що коли она най-

31)

ШПІГУН.

(Повість Джемса Ф. Купера).

(Дальше.)

Вельмере'го очевидно гнівали такі розмови, заведені не в пору, а сьвященик зі вглядом на мнего звернув на що иншого, аж в кілька минут опісля вернув і Цезар та віддав докторови Сайтґрівсови обручку і якесь письмо.

Лице лікаря якось посумніло, коли зі сльозами в очах споглядав на золоту обручку.

— Бідна Анно! — шепнув він сам до себе. — Твоє серденько було так легке, як лиш може бути в молодости і невинности, коли от ся обручка мала тебе на віки сполучити з твоїм судженим — але Господь Бог забрав тебе до себе, заким ще прийшла та година. Літа минули, сестрице, але я ніколи не забув товаришки моїх дитинних літ!

Закладаючи відтак обручку на палець Сари, говорив він дальше:

— Тота, для котрої ся обручка була призначена, спочиває вже давно в могилі, а чоловік, котрого она любила, пішов незадовго за нею. Возьміть сю обручку, панно Саро, і дай Боже, щоби она зробила Вас так щасливою, як Ви то заслугуєте!

Сарі як би мороз пішов по тілї — але Вельмере приступив тепер до неї, повів єї перед чекаючого сьвященика і розпочало ся торжество вінчаня. Коли по сьвятім напімненю і по приписаних питанях треба було міняти ся обручками, стало ся, що в хвили зворушеня і замішаня обручка остала ся на пальци Сари, на котрий заложив єї доктор Сайтґрівс.

Коротка перерва, яку викликала ся обставина, була вже поминула і сьвященик хотів як-раз виголосити слова, що мали їх на віки звязати з собою, коли нараз з'явив ся серед товариства чоловік, котрий зробив торжеству наглий конець.

То був похатник.

Він дав знак сьвященикови, як коли-б не хотів допустити до вінчаня, а відтак відозвав ся гірким, іронічним голосом:

— Чо то годить ся полковникови Вельмере'му тут сидіти, коли єго жінка приїхала з поза далекого моря і шукає єго? За кілька годин може він в Ню-Йорку станути при ній

Вельмере мов би скаменів — а Сара зі страхом выдивила ся на чоловіка, з котрим як-раз мала повінчати ся.

То, що виділа тепер на єго лици, було лиш страшним потвердженєм слів похатника — їй здавало ся, що ціла комната крутить ся з нею і она якби нежива повалила ся в рамена своєї тітки.

Омлївшу молоду винесли чим скорше до подальшої комнати, де жінки взяли ся єї відтирати.

Похатник скористав з першої хвилї замішаня і щез чим скорше знову.

Всіх очи звернули ся тепер на Вельмере'го, котрий вдаривши рукою по чолї крикнув:

— То брехня! — То сам чорт єї видумав! — Я все обставав при тім, що она не має ніякого права до мене, і закони мого краю не змусять мене признати то право.

— А що буде з божими законами і з вашою власною совістию? — спитав Лявтон.

— Досить мій пане — відповів єму Вельмере, ступаючи гордо до дверий; — моє положенє боронить Вас тепер, — але може прити час —

Він вийшов до сїний, коли якась рука діткнула ся єго плеча — коли обернув ся, побачив Лявтона перед собою, котрий дав єму очима многозначний знак, щоби ішов за ним.

Вельмере майже мимоволї пішов за ним. Коли вийшли перед стайню, крикнув Лявтон голосно:

— Виведіть мені мого коня!

Капітанів послугач вивів булапого, що стояв осїдланий.

Лявтон закинув єму спокійно поводи на шию, виймив свої пістолети з торбинок при сїдлї і сказав:

— Се оружиє, мій пане, зробило вже не одну добру прислугу — і то в честних руках. Мій батько мав ті пістолети в нашій війні против Франциї і дарував мені їх, щоби я ними воював за мою вітчину. А чим же би я міг зробити їй лїпшу прислугу, як не тим, що згладжу зі сьвіта того нужденника, котрий одну із найкрасших найблагороднїйших єї доньок довів до найбільшого нещастя?

—За ту лайку відпокутуєте.—крикнув полковник і вхопив за пістолет.

— Ще хвильку, полковнику! — Ви тепер вільні і маете Вашінґтонів паспорт в кишени. Відступаю Вам перший вистріл; коли я

більша, то раз годі еї заспокоїти; отже й в сім случаю треба сказати, що доси ще не знати, як стоїть ситуация і на чім закінчили ся вчерашні переговори. Після одних ситуация все ще не змінила ся і переговори не довели до ніякого успіху; після других ситуация поправила ся. Кажуть, що переговори з лївицею вже закінчили ся успішно, а правиця також не від того, щоби погодити ся з ситуацією і не ставити трудностий правительству, та що й внесене ґр. Фалькенгайна буде знесене і дотеперішна президия уступить. О скілько можна зміркувати з відзивів німецких ґазет, Німцї наставали головно на то, щоби розпорядження язикові були знесені або бодай деякі параґрафи в них змінені; чеські ґазети знов заперечували тому рішучо і домагали ся, щоби ті розпорядження позістали незмінені.

Яко дальший причинок до характеристики теперішної ситуациї треба занотувати чутку, що угорске правительство має нині предложити парляментови самостійний проект закона о угоді з Угорщиною. В проєкті тім будуть задержані всї дотеперішні постанови угоди на один рік під услівєм, що й Австрия так само зробить.

В Празї вже тепер спокій. Ческі ґазети підносять, що відколи Прага Прагою то ще в нїй не було доразового права, хоч був стан облоги і право военне. Тепер стоїть в Празї 24 батальонів піхоти, 5 шкадрон кавалериї, артилерия і потрібні инші відділи войскові. Доси арештовано загалом 600 осіб, і сконстатовано, що єсть 300 осіб ранених, а 60 поліцаїв і 20 вояків покалічених камінєм. В 800 домах повибивано шиби та нароблено величезної шкоди.

В пятницю вечером другого дня по заведеню доразового права в Празї стала ся слїдуюча подія: Коли улицею Спалена переходила войскова патруля під проводом підпоручника Фріда з 22-го баталїону стрільців, стрілив хтось з вікна дому ч. 92 з револьвера на патрулю і куля перелетїла офіцирови саме попри ухо. В тій хвили стрілила патруля до вікон, а відтак кинулась на дім і обсадила всї виходи, щоби нїхто звідтам не міг вийти. Зараз з'явила ся комісия з відповідною асистенциєю і в цілім домі зроблено ревізию, причім знайдено два револьвери і забрано їх. Хто стрілив — того не можна було вислїдити, але арештовано три підозрінї особи і відставлено їх до комісарияту.

Новинки.

Львів дня 6-го грудня 1897.

— **Є. Вел. Цїсар** уділив комітетови церковному в Потоцї золотім, бучацкого повіта, 100 зр. запомоги на будову церкви.

— **Іменованя.** Президия ц. к. краевої Дирекциї скарбу іменувала рахункового асистента Петра Томаєра официялом рахунковим, а поручника 16 полку піхоти оборони краевої Людв. Шамоту і практиканта рахункового Стеф. Кавалерского асистентами рахунковими.

— **Начальний директор почт і телеґрафів** радник двора п. Сеферович повернув з Відня і обняв урядоване.

— **Значна згуба.** В Перемишли панї Гр., висївши з вагона, згубила на двірци брилянт вартости 2000 зр. і готівку 100 зр. Згуби доси не найдено.

— **Добуванє торфу.** Видїл краєвий намірив в р. 1898 заложити в краю як найбільше число взірцевих піль до добуваня торфу, а там, де его тепер добувають, устроювати популярні виклади о ужиткованю торфовиц. В тій цїли буде установлений краевий вандрівний учитель культури торфовиц.

— **Нещасте на зелїзницях.** Передвчера наїхали на себе два товарові поїзди під Ченстоховою. Льокомотива одного поїзду упала з насипу, чотирнайцять вагонів розбило ся, а шини зірвані. Машиніст збожеволїв, а шестеро людий зі служби потерпіли тяжкі рани. — В Познанщинї між стациями Брошовою а Рудником погибло в наслїдок наїханя на себе поїздів девятеро людий з між подорожних.

— **В Заліщиках** має оснувати ся школа садівнича. Видїл краевий, сповняючи резолюцию Сойму, предложить Соймови внесок, щоби оснувати садівничу школу в Заліщиках, котра буде коштувати 38.000 зр., і на тую цїль вставити до буджету на 1898 рік 15.000 зр., а рівночасно удатись до правительства о державну субвенцию в висоті половини коштів основаня і удержаня тої школи. Школа та має служити для селяньских синів межи 25 а 35 роком житя, щоби виобразувати їх на практичних сїльских садівників. Курс науки має тревати один рік. Наука буде безплатна, а ученики будуть мешкати за школою і удержувати ся власним коштом, але за роботи в школї будуть діставати 40—50 кр. денно.

— **Загальні збори перемискої філії товариства „Просьвіта“** відбудуть ся дня 8 грудня с. р. з такою проґрамою: 1) О годинї 8-ій рано богослужене за упокій членів товариства в церкві катедральній; 2) о годинї 10-ій збори в комнатах „Рускої Бесїди“, справоздане уступаючого виділу і вибір нового; 3) відчити: п. Короля „О рогатій худобі“, дра Кормоша „О крамницях“ і проф. Мануляка „З історії природи“.

— **Американьским листоносам** можуть справедливо завидувати їх европейскі товариші. Їх річна платня в Сполучених державах північної Америки виносить 1000 долярів, т. є. 2500 зр. Тамошний листонос не мусить так як у нас бігати на поверхи. Прийшовши до якогось дому, дає знак на малій свиставцї, і кождий з адресатів мусить сам зголосити ся до него по свої письма. Занятє американьского листоноса тревае вісїм годин.

— **Померли:** Альфред Квятковский, адвокат в Тернополи, дня 2 с. м., в 58-ім роцї житя; — о. Мих. Жегестовский, парох в Ізбах, мушиньского деканата перемискої епархії, дня 30 падолиста, в 81-ім роцї житя а 47-ім священьства; — о. Павло Сенатович, парох в Ляцкім, устецкого деканата, станиславівскої епархії, дня 20 падолиста, в 68-ім роцї житя, а 44-ім священьства; — Іван Демянчук, ученик VI-ої кляси ґімназияльної в Станиславові, дня 2-го грудня.

Телеґрами.

Відень 6 грудня. Комендант марнарки адмірал Стернек помер вчера в полудне на удар серця. Покійник ще перед кількома днями брав участь в засїданях Делеґаций. Адмі-

---

згину, то сей кінь уратує Вас від всякої погоні, і я би Вам радив не чекати довго, лиш втікати, бо серед таких обставин навіть доктор Сайтґрівс готов вхопити за оружие.

— Чи Ви вже готові? — спитав Вельмере сердито.

— Хода близше з сьвітлом, Томо. — Стріляйте!

Вельмере вистрілив з пістолета а куля вирвала кусень Лявтонового еполєта.

— Тепер черга на мене! — сказав Лявтон підносячи спокійно пістолєт.

— Та й на мене! — відозвав ся якийсь голос, підчас коли в тійже самій хвили вирвано єму пістолет з руки.

— Всї-ж чорти би его взяли! — Та-ж то скажений Віржінєць! — Беріть его, хлопцї, беріть! Не пустіть его — то несподівана добича!

Лявтон заскочений несподівано і розброєний не стратив мимо того притомности духа. Він знав, що попав ся в руки тим, від котрих не міг сподівати ся нїякого помилуваня, а коли тепер чотирох розбишаків кинуло ся нараз на него, ужив він всеї своєї величезної сили і став боронити ся.

Трох розбійників вхопило его за карк і за обі руки, щоби не дати єму рушити ся і звязати его шнурами. Першого з них трутив він від себе з такою силою, що той полетїв аж під будинок і приголомшений упав на землю.

Тепер бо четвертий вхопив его за ноги і він вже не міг оперти ся переважній силї і перевернув ся, але й всїх своїх противників потягнув за собою на землю.

Борба на земли була коротка, але страшна — розбійники кляли на чім сьвіт стоїть та надармо прикликували кількох своїх товаришів на поміч, що перепуджені стояли і дивили ся.

Чути лиш було, як один із напастників стогнав і хорчав як би задушений — відтак нараз схопив ся один з тої купи на рівні ноги і вирвав ся від тамтих других.

Послугачі Вельмере'го і Лявтона були повтікали; перший з них сховав ся до стайнї, другий побіг дати товаришам знати.

На дворі було так темно, що хоч очи виколи.

Той, що схопив ся, скочив на приготовленого коня, а коли зпід підкованих копит посипали ся искри, видко було, що то капітан Лявтон гонить вихрами до лїса.

— Чорти ж би его взяли, от і втїк! — крикнув проводир ватаги, що аж охрип був від злости і змучення. — Стріляйте! Зістрільте его з коня! — Борзо, бо буде за пізно!

Приказ виконано зараз, але Лявтон все ще держав ся на кони.

— Той не впаде, хоч би й дістав кулею — відозвав ся котрийсь з розбійників.

— Отже втїк нам той злодюга! — крикнув той проводир із злости. — Беріть же ся тепер до роботи, але борзо. За малої пів годинки влїзе нам на карк той нїби то дуже побожний вахмайстер зі своїми вояками. Беріть ся борзо до дїла і підпаліть хату — огонь закрие неодно зле дїло.

— А з тим що буде? — спитав один показуючи на свого товариша, що лежав без памяти на земли.

— Нехай лежить! — Як би він лиш трохи був инший, то ми би того злодюгу драґона мали тепер в своїх руках. Лїзьте до хати, кажу Вам, — та підпаліть комнати. Не бракне нам там нїчого — там єсть досить золота і срібла, щоби всї з вас могли стати панами. — А знайдемо також і то, що менї найбільше хоче ся — месть!

Надія на добичу була за надто велика — розбійники лишили свого товариша, що вже давав знаки житя, на земли, а самі кинулись на дім.

Вельмере скористав з сеї нагоди, вивів свого коня із стайнї і непостережений дістав ся на гостинець. Через малу хвильку не знав що робити; чи їхати до найблизшої стациї і привести поміч родинї, чи їхати до королївскої армії.

Сором і сьвідомість вини спонукали его до сего послїдного кроку, він пустив ся в сторону як до Ню-Йорку, та з гнївом і злостию роздумував об тім, що прийде ся єму стрітити ся з жінкою, з котрою подружив ся підчас свого послїдного побуту в Анґлії, але поживши з нею короткий час, покинув і не хотів признавати ся до неї.

Серед того замішаня нїхто не спостеріг ся, що Вельмере'ґо і Лявтона десь нема, а то тим більше, що й пан Вартон потребував помочи лїкаря і сьвященика.

Аж коли понесли ся вистріли, опамятала ся родина і побачила нову небезпечність, а за хвильку опісля впав вже проводир розбійників зі своїми товаришами до комнати.

— Піддайте ся, ви слуги короля! — крикнув він прикладаючи мушкету докторови до грудий — а нї то пущу вам вашу торисівску кров.

— Поволи — поволи, друже — відозвав ся лїкар; — я би заложив ся, що Ви розумієте ся лїпше на тім, як робити рани а нїж як їх гоїти.

— Піддайте ся — або Вас застрілю!

— Чому менї піддавати ся? — Я не вояк — Вам би робити капітуляцию з капітаном Лявтоном; але менї видить ся, що він на то не так легко пристане.

Розбійник розглянув ся по зібраних тут особах і зміркував зараз, що єму і его товаришам не грозить велика небезпечність. Маючи головно на гадцї лиш добичу, поставив він мушкету на бік і взяв ся разом з товаришами скидати в мішок, що его приніс з собою, всю срібну посудину, яка лиш де знайшла ся.

Дім представляв тепер дивний вид.

Женщини все ще були заняті коло Сари в подальшій комнатї; пан Вартон сидїв, як би з розуму зійшов, і ледви ще чув слова потїхи, якими відзивав ся до него сьвященик. Сінґльтон, безсильний і омлївший лежав на софі, підчас коли доктор Сайтґрівс давав єму поміч з

рал Стернек родив ся 1829 в Цельовацу і походив зі старої ческої родини. В 1866 р. брав участь в битві під Лїсою, де яко командант корабля „Теґетгоф“ затопив італїяньский корабель „Ре д'Італїя“.

Букарешт 6 грудня. Вчера відбувало ся тут віче румуньских студентів, на котрім студенти протестували против того, щоби заграничні жиди мішали ся до справ краєвих. По вічу розійшла ся чутка, що жиди убили якогось Румуна, а вслїд за тим настали розрухи против жидів, аж полїция мусїла лад зробити та арештувала 100 галабурдників.

Переписка зі всїми і для всїх.

Оповістка.

— На продаж: Домок під ґонтами, в котрім суть 2 комнатки, кухня і комора; огородець зі щепами доброго рода, — стодола і стайня на 2 корови, а до того 1 морґ доброго поля. То все разом продаю за 1000 зр. Францїшка Ляшевич, в Петликівцях старих, почта Осівцї, повіт Бучач.

Х. И. З. Вже давнїйше казали ми Вам на сїм місци, що скоро дитина має зовсїм добрий слух і знаряд голосовий правильно розвинений, то нема обави, що не буде говорити. Задля того ми й відослали Вас до лїкаря, щоби він то провірив. Не можемо Вам длятого нїчо иншого сказати, лиш то, що вже давнїйше сказали і потвердити слова лїкаря. Бувають дїти, як то Вам вже й лїкар сказав, що дуже пізно зачинають говорити, навіть аж в осьмім роцї. Причина сего лежить в слабім розвою тої части передного мозку, котра дає спроможність бесїди, а відтак і в проводах нервових від мозку до знаряду голосового. Нема отже иншої ради, лиш треба чекати, доки сама природа не скріпить тої части мозку і нервів. Однакож треба природї помагати, а то вже радив Вам і лїкар, коли заординував 30 купелїв (на кожду по пів ґарця ґрису пшеничного і пів фунта морскої соли) а по тих купелях саджати дитину три рази на день в теплий пісок. З сеї ординациї здогадуємо ся, що дитина мабуть чи не мала або чи й не має т. зв. анґлїйскої слабости (мягкі кости задля слабого осаду в костях вапнистих солий). Слабість ту пізнати по тім, що руки і ноги в котках грубнуть і роблять ся там нїби грубі обручки а коли дитина вже ходить, то ніжки повигинають ся в каблуки. При сїй недузї буває й чашка у дитини так мягонька, що загинає ся, а коли поставити на ню руку, то чути, як під сподом мозок бє; дитина на цїлий головцї дуже пітніє. Може бути, що й ся слабість має якийсь вплив на розвій мозку і спроможність бесїди, отже й на то треба радити. Коли Ви переконали ся, що купелї все-таки бодай трошки щось помогли, то добре би було уживати їх і дальше. Купати дитину бодай раз або два рази на тиждень в соли, а при тім добре єї відживляти. Купіль повинна бути до 25 степенів Реоміра тепла, а дитина нехай в нїй не сидить довше як 15 мінут. Дитинї треба давати богато незбираного вареного молока, потравки з телятини і добре розварений лущений горох (т. зв. піре) значить ся, без верхної лупинки на нїм, яйцї на мягко і білий пшеничний хлїб; зовсїм же не треба давати бараболь, чорного разового хлїба і всяких квасних страв. Відтак треба дитину поволи і систематично приучувати до бесїди, виговорювати поволи і виразно, тоном зближеним до голосу дитини поодинокі звуки а опісля і цїлі відповідно добирані слова поодинокими складами, та заставляти дитину повтаряти. Але наука та нехай не буде томляча, не згори назначана, лиш більше нїби то случайна, при нагоді. Впрочім треба все лишити природї, бо й найздібнїйший лїкар там не поможе, де сама природа не дасть ради. — **Б. Ґ. в Жабинцях:** 1) Цимбали виробляють Микола Бабяк і Василь Кіращук в Космачи, повіт Косів. Запитайте у котрого з них. Віднесїть ся також з запитанем до торговлї музикальних інструментів Капралїка у Львові ул. Скарбківска ч. 3. — 2) Базник, коли росте деревистими корчами, не можна инакше вигубити лиш треба єго викорчувати. У нас люди забобонні боять ся єго тикати, бо кажуть, що в базнику „чорт сидить“ та що тому, хто рушить базник, руку або ногу відойме. Розумний чоловік на такі дурницї не буде зважати. Коли же то базник зелистий або т. зв. хамзина, котра що року пускає сьвіжі зелисті била і заростає нераз досить значні простори, то треба зараз з весни молоді била стинати при самій землї, а найлїпше переорати глубоко місце, заросле хамзиною, витягати їх і визбирувати та нищити. Через пильне стинанє зелистих бил хамзини що року, корняк з часом стратить силу і хамзина перестане розрастати ся. — **Тур. Ч. в Побід.:** Суть трояки ґрупи: язиково-історична, обнимаюча язик руский, польский і нїмецкий, історию і ґеоґрафію; природничо-математична — история натуральна, фізика і математика; рисунково-математична — рисунки і математика. — **Ґ. З. в З.:** Справа для нас дразлива, нам чоловікови зовсїм посторонному а навіть і незнакомому мішати ся в несвоє дїло. Можемо Вам лиш то сказати, що дотичний не називає ся Табвес але Тавбелес, що єго вже нема тепер в Коломиї і що той, котрого адресу ми Вам подали в справі книжок, єсть єго свояком. Віднесїть ся до него, може він Вам щось порадить. — **Цікавий з Чернелицї:** З Ваших льосів анї один не витягнений. — **А. П. в Л. від Комарна:** Для Вашої справи нема нїякої інстанциї; в 1888 р. могла Вас приймити громада на заступника учителя, бо тогди були инші відносини, а тепер Вас не приймуть, позаяк не маєте відповідної квалїфікациї, а тодїшна ухвала окружної Ради шкільної не обовязує нинї нїкого. Тодї може не було управнених до такої посади людий і Вас принято — з конечности; нинї можуть бути і они мають першеньство.

☞ (Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати анї марок анї карт кореспонденцийних до відповіди).

Надіслане.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

такою холоднокровностию, як би сьміяв ся із цїлого того заколоту.

Цесар з послугачем капітана Сінґльтона втік був до лїса, а Кеті як без памяти бігала по хатї.

Мусимо тепер вернути назад до Фор Корнерс.

Коли старий вояк з дванайцяти своїми товаришами сидїли вже узброєні на конях, захотїло ся конче і маркетанцї взяти участь в сїм славнім походї.

Чи то була тому та причина, що она бояла ся лишити ся сама, чи може длятого, що хотїла особисто прийти на поміч свому любимцеви — того вже не можемо знати; але коли Голїстер закомандував до їзди, відозвала ся Бетті:

— Заждїть хвильку! Я поїду з Вами. Може будуть які ранені, а тогди для них візок придасть ся.

Голїстер, хоч в души й не був противний тїй проволоцї в службі, що не конче була єму до смаку, всеж-таки уважав за відповідне висказати своє невдоволенє.

— Нам Вашого візка зовсїм а зовсїм не потреба!

— Брешете, голубчику вахмайстре! Хиба-ж недавно тому не упав капітан Сінґльтон пострілений з коня? Або таки мій капітан Джек? А хиба-ж єго люди не уважали єго вже за погибшого, та не завернули і не вступили ся правильному войску?

— Тепер вже Ви брешете! — відозвав ся Голїстер — і кождий, хто би казав, що то не ми побідили.

— Гм — сказала маркетанка — то був Денвуді, той завернув Вас і тому правильні набрали по шкірі. Але капітан Джек упав був з коня, а лїпшого їздця як він нема на сьвітї — отже видите, вахмайстре, що таки потреба мого візка.

Панї Флянаґан поставила на своїм і єї візок приладжено зараз до того, щоби на нїм можна примістити ранених.

— Не можу й здогадувати ся, з котрого боку міг би на нас напасти неприятель, чи з переду, чи з заду — сказав Голїстер. — Пять мужа нехай машерує наперед — прочі будуть крити вірворот до стациї, скороби нас відперто. То погана річ для такого чоловіка без знаня, як я, бути командантом в такій справі. Коби був бодай якийсь офіцир — але я здаю ся на Бога!

— Та бо їдьте вже, чоловіче! — відозвала ся маркетанка сїдаючи на свій візок. — Їдьте та підганяйте конї.

— Хоч я й зовсїм не знаю ся на тім, як веде ся війну зі страхами, панї Флянаґан — сказав старий вояк — то всеж-таки я служив досить довго при войску, щоби знати, як боронити пакунків. Марш!

— Ну, прецї раз! — відозвала ся нетерпелива маркетанка. — Чорний стянув вже десь на місци, а капітан здивує ся, що Ви так поспішили ся.

— А Ви певні того, що то був дїйстно чорний чоловік, котрий приніс сей приказ?

— Ну, на певно того не знаю. — Але чому Ви не підганяєте свого коня?

— Будьте терпеливі, красна Бетті, то не той добрий вояк, що спішить ся. А я одвічальний!

— Стійте-ко! додав тепер вахмайстер. — А то хто причаїв ся онтам на лїво — під скалою?

— Нїхто — хиба душа капітана Джека хоче вас навістити длятого, що не їдете борше.

— Бетті, Ви з своєю дурнотою не добре надаєте ся до участи в такім походї. Один нехай виступить! — Подивити ся, хто там — шаблї добути!

— Чи з Вас такий великий дурак, чи такий великий боягуз? — відозвала ся Бетті. — Я сама зараз туди поїду — я не бою ся страха.

(Дальше буде.)

Поручає ся

торговлю вин ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА у Львові.

4

ГАЛИЦКИЙ

КРЕДИТОВИЙ БАНК

принимає вкладки на

КНИЖОЧКИ

і опроцентовує їх по

4½% на рік.

Вже вийшли в друку

знамениті приписи

Печеня тїст сьвяточних

в язицї рускім

і обнимають:

Найрізнорідн?йші КОЛАЧІ парені і непарені, ПЛЯЦКИ, МАЗУРКИ, РУСКІ БУЛКИ, ТОРТИ, як: **помадковий, горіховий, прованцкий, марципановий, з цитриновою консервою** і т. п.

ЗНАМЕНИТІ РУСКІ РОҐАЛІ. Науку печеня дуже доброго хлїба. Медівники. Медівнички, Сухарки і т. п,

Десерові тїсточка. Бішкопти. Анижеві тїста. Обарінки. Бублики і т. п. Пампушки вапарені. Хруст. Вафлї і т. п.

Цїна 70 кр.

По присланю переказом почтовим 76 кр. доконує посилку franco

Народна Друкарня

Ст. МАНЄЦКОГО

Львів, Готель Жоржа. 49

Бюро дневників і оголошень

Л. ПЛЬОНА

у Львові

улиця Кароля Людвика ч. 9.

приймає

абонамент на всї дневники

по цїнах оригінальних.

Бюро дневників і оголошень **Л. Пльона** у Львові

улиця Кароля Людвика число 9, приймає

абонамент на всї дневники по цїнах оригінальних.

С. Кельсен у Відни

поручає:

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненєм.— Збірники на воду. — Комплєтні уряджeня купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для Галичини і Буковини

ГЕРМАН ГАМЕЛЬ у Львові Пасаж Гавсмана ч. 8.

На жаданє висилає ся катальоґи.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.